

Uyên Ương Lâu Chi Hoa Sư Đan Phương

Contents

Uyên Ương Lâu Chi Hoa Sư Đan Phương	1
1. Chương 1: Nhất Kiến Phong Lưu Gia	1
2. Chương 2: Tái Kiến Ngũ Vương Gia	6
3. Chương 3: Tam Kiến Sắc Lang Quân (hoàn)	13

Uyên Ương Lâu Chi Hoa Sư Đan Phương

Giới thiệu

Edit: Diệp Mạn ThanhBeta: ngoctramp631992Thể loại: cổ trang, hài, nhất thụ nhất công, HEDộ dài:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-lau-chi-hoa-su-dan-phuong>

1. Chương 1: Nhất Kiến Phong Lưu Gia

Hắn họ Phi, tên một chữ “Vũ”. Cô cô nói đại khái phụ mẫu hắn kì vọng hắn sau này có thể một bước phi thiên, tiền đồ xán lạn, bằng không thì cũng có thể trên thương trường làm mưa làm gió. Đáng tiếc, ngoài một chút tài hoa ra, hắn mấy thứ còn lại đều như mèo quào. Hoạn lộ của hắn gian nan đến nỗi cô cô nói nếu hắn đi thi múa còn dễ đậu hơn. Phi Vũ không cam tâm, trên đời này không phải người có chí nhất định sẽ “nhân định thắng thiên” sao? Và hắn cứ chuyên tâm vùi đầu dùi mài kinh sử, còn bằng vàng thì vẫn thủy chung không bao giờ có tên hắn.

Cô cô hắn lúc đầu còn chút tin tưởng, hy vọng con một sách kia có ngày đỗ đạt, sẽ hảo hảo bảo hộ mình. Sau khi hắn rớt lần thứ tư thì cô cô hắn đã khôn ngoan quyết định thôi trông cậy vào thằng cháu này nữa, lệnh cho hắn nếu muốn thi nữa thì phải tự lo tiền ăn học. Phi Vũ từ đó đành vẽ tranh đem đi bán. Chữ hắn như cua bò, muốn làm Trúc Chi Sơn cũng khó nha!

Tranh hắn vẽ, cô cô đem đi bán rộng rãi, coi như được nhiều người biết đến đi, nhưng tại sao lại gọi là “phong hóa đồ” a? Lại còn là “đệ nhất phẩm” của chợ đen nữa chứ! Phi Vũ thực ai oán. Sư phụ dạy hắn

vẽ mà biết hần vì cái bụng đói báng bổ sư môn, người không tức đến học máu mới là chuyện lạ. Phi Vũ thực ai oán. Hần trời sanh phong lưu yêu hoa, tuy rằng sẽ không tùy tiện giở trò với nữ nhân, nhưng chỉ vừa thấy nữ tử xinh đẹp, vừa nghe đến bên ngoài có nữ tử mỹ danh, bất luận là trộm hay đoạt, nhất định không nhìn thấy nữ tử ấy là không được. Nhưng mà biết làm sao? Ai bảo cô cô hần là chủ kỹ viện lớn nhất Giang Nam? Ai bảo hần phụ mẫu mất sớm, phải nương tựa người cô cô này? Phi Vũ sống ở Uyên Ương Lâu, người hy vọng hần sẽ vẽ cái gì đây?

“Ta không có!”, Phi Vũ lần thứ n gào lên với các tỷ muội trong lâu, “Ta yêu cái đẹp. Cái gì đẹp ta cũng yêu, cũng họa. ta không phải là phong hóa họa sư a!”

Trong lâu có bao nhiêu mỹ nữ, hần họa bấy nhiêu. Người lạnh lùng như bạch nguyệt, kẻ rạng rỡ tựa thái dương; người thuần hậu như cúc, kẻ quyến rũ như hồng, đều được hần đem hết mị thái bày lên giấy. Bất quá là lúc vẽ để phô ra một hai ngọc đùi mịn màng; cổ áo lộ khoảng bảy tám phần bộ ngực hay cái eo nhỏ hờ ra chút xíu hình xăm hồ điệp thôi. Sao có thể gọi là “phong hóa đồ” chứ? Cô cô nói từ hồi tranh hần vẽ bán chạy như tôm tươi, Uyên Ương Lâu cũng làm ăn phát đạt hẳn lên. (sức mạnh marketing nhé)

Phi Vũ sớm đã thông suốt, hần không thể ăn bám cô cô mãi, đành phải giúp bà chuyện nhỏ này. Có điều tranh hần vẽ không thể để tên hần, cô cô nghĩ giúp hần một cái nghệ danh gọi là “Đan Phượng”. Nghe qua chẳng ai nghĩ là của nam nhân cả. Chưa hết, để tránh sự soi mói của người hâm mộ, Phi Vũ ban ngày mặc nữ trang, tối đến mới trở lại thành nam trang. Uyên Ương lâu thống nhất gộp hần nữ trang thì gọi Đan Phượng, nam trang thì kêu Phi Vũ. Rắc rối vậy nhưng lâu dần thì cũng quen.

“May là người mi thanh mục tú, dung mạo so với nữ tử không khác mấy, còn có phần khả ái hơn, nếu không Uyên Ương Lâu chúng ta lại mang tiếng có một cô nương xấu xí”. Cô cô hần phe phẩy cây quạt, nhìn thẳng cháu cười hăng hắc. Phi Vũ bực dọc dẫm chân bình bịch, ly khai Uyên Ương Lâu. Mỗi lần hần cải nữ trang ra ngoài, thể nào các tỷ muội trong lâu sẽ xúm xít lại thay phiên trưng diện cho hần. Trời đất, hần có phải là con búp bê to đùng đâu!

Phi Vũ nhẩn nha đi lại trên phố, bất chấp bao nhiêu ánh mắt nhìn mình ngơ ngẩn. Hần một tay cầm cây kẹo hồ lô ngọt lịm liếm mút liên hồi, một tay cắp theo họa cụ, mắt thông thả nhìn đất nhìn trời. Phi Vũ tâm trạng chán nản.

Hần thiếu mỹ nữ để vẽ tranh a!

Uyên Ương lâu tuy có nhiều tỷ muội tuyệt sắc, vẽ mãi cũng đâm nhàn.

Nữ tử ở kỹ viện phong vận cốt cách không giống khuê nữ bên ngoài e lệ đoan chính. Phi Vũ thầm nghĩ, gần đây có không ít thư gửi đến yêu cầu Đan Phượng thử họa một bộ về khuê nữ e ấp thẹn thùng ở chốn phòng the. Hần lúc đầu đọc thư nhíu mày, sực tỉnh nửa chừng nó đi nhà xí; “Đạo này sao biến thái nhiều thế nhỉ?” Nhưng rồi đạo này cũng thấy có hứng thú, hần quyết định ra bên ngoài tìm kiếm khuê nữ.. (vậy mà bảo người ta biến thái)

Có điều, cứ mặc nam trang mà kéo con gái nhà người ta về họa thì không ổn, tội danh quá nhiều dân nữ không nhẹ đâu nha! Có khi bị cắt luôn cái thứ quý giá nhất nữa thì khốn. Đắn đo thiệt hơn một hồi, Phi Vũ kiên định cứ vận nữ trang lên cô cô ra ngoài.

“Mỹ nhân, mỹ nhân a, mỹ nhân đang ở nơi nao?...” Phi Vũ vừa đi vừa ngêu ngao hát.

Hần đã nghĩ rồi. Khuê nữ nhà lành giờ nay sẽ không dung dăng đi bách phố đâu, mà hần cũng đâu muốn đơn thuần vẽ các nàng đi bách phố mua đồ.

“Khuê môn bất xuất chỉ có thể lựa mấy chỗ thanh vắng, sơn thủy hữu tình mà tiêu dao. Hảo, lão tử đi tìm nơi hoang vắng!” (Haizz, chỗ đó càng không thể anh à)

Phi Vũ nghĩ xong cảm thấy bản thân rất thông minh, vô cùng hăng hái, nhanh nhanh bước chân ra khỏi đường lớn.

Đi tới đi lui một hồi rốt cục cũng đến được nơi hần muốn, là một nơi thanh vắng đến mức chính hần cũng không biết là nơi nào. Phải a, hần chính là bị lạc đường luôn rồi. (biết vì sao anh thì rất hoài rồi ha)

“Chết tiệt! Mỹ nữ ở đâu mau ra đây cho ta họa!”, Phi Vũ gào lên. Đáp lời hắn chỉ có tiếng vọng của chính mình. Bốn bề vắng lặng gió thổi u u. Phi Vũ vừa mệt vừa đói. Đã đi lòng vòng khu rừng này hơn một canh giờ rồi, đến nửa bóng người còn không có nói gì đến mỹ nữ. Phi Vũ chán nản đá một hòn đá dưới chân lẫn lộn cục. Quá giờ thân trời sẽ sụp tối, không thấy hắn trở về cô cô sẽ lo lắng. Còn nữa, nếu gặp phải dã thú thì làm sao? Hắn rùng mình, cuống cuống sục sạo tìm đường mòn.

Chạy được một lúc, Phi Vũ nghe có tiếng nói, liền mừng quýnh hướng phía đó mà đi tới, Càng đến gần hắn càng nghe rõ. Thì ra không chỉ có một người mà đến hai người, lại là một đôi tình nhân đang hò hẹn.

“Không nên làm phiền! Ở đây chờ họ nói chuyện xong ta có thể hỏi lời ra”, Phi Vũ vui vẻ chui vào một bụi cây gần đó quan sát.

Đôi nam nữ thoạt nhìn thanh mai trúc mã, trang phục lụa là quý giá khẳng định cả hai không phải thuộc những gia đình phú thương bình thường. Và khi nữ tử quay mặt lại, Phi Vũ sực chút thét lên vì sung sướng. Cực khổ nửa ngày, rốt cuộc cũng gặp được mỹ nhân!

Đúng là trời không phụ lòng người, tuyệt sắc giai nhân đứng kia chắc chắn là khuê nữ. Nàng ta một thân hồng y tươi tắn tựa hoa đào; đôi mắt hạnh lúng liếng nể nang xuân, đôi mày cong mềm như phiến liễu, cái mũi thanh thanh, làn da trắng mịn mịn, bờ môi đỏ mọng quyến rũ. Phi Vũ trong lòng không ngớt trầm trồ tán thưởng. Vẻ đẹp này chính là thứ hắn đang tìm kiếm.

Nam tử kia cũng đột ngột quay đầu lại, Phi Vũ thêm một phen kinh diễm. Tự nhận mắt đã nhìn qua hết thấy diễm tuyệt trong thiên hạ, hắn không nghĩ khả một ngày lại phải kinh diễm vì dung mạo một nam nhân. Nam nhân vừa nhìn qua đã có một loại khí thế áp đảo, trong đám đông khẳng định sẽ thu hút tất cả ánh nhìn của nữ giới. Khuôn mặt y cực kì tuấn lãng, ấn đường rộng, siêu dật tuyệt tục, dáng điệu không những hiên ngang mà còn thập phần cao quý.

“Tổng Ngạc, Phan An cũng chỉ đến mức này là cùng”, Phi Vũ dụi mắt, cảm thấy hơi chói. Hai người này cứ như trong tranh vẽ bước ra.

Nam tử cầm tay nữ tử, giọng ôn nhu dù có hơi xa cách.

“Trầm nhi, nàng sau này phải tự bảo trọng. ta sẽ rất nhớ nàng.”

Nữ tử tên Trầm nhi cúi đầu trầm mặc, một lúc sau lấy tay lồng vào tay nam tử.

“Lão gia, người không thể đáp ứng ta lần cuối?”

Đến phiên nam tử im lặng, Trầm nhi ngược đôi mắt đẹp long lanh ngấn nước khẩn khoản nhìn nam tử.

Y rốt cuộc thở dài, nhếch mép nâng cằm Trầm nhi kéo lên hướng về phía mình. Cái hôn bất ngờ và điều luyện đến nỗi Phi Vũ đang núp trong bụi cũng giật mình. Trầm nhi không hề tỏ ý chống cự, ngược lại còn nồng nhiệt đáp trả, vòng hai cánh tay trắng nõn lên cổ y, dường như cũng đắm chìm trong nụ hôn đó.

“A...”

Trầm nhi khe khẽ kêu lên, môi của nam tử đã rời khỏi vị trí ban đầu, bắt đầu lướt dọc theo chiếc cổ trắng ngần. Tay y cũng thuần thục tìm những đường nét mềm mại ẩn hiện dưới lớp lụa mỏng, chậm rãi mà tinh tế vuốt ve kích thích.

“Chẳng lẽ hai người họ định... ngay tại chỗ này...?”

Phi Vũ tuy mắt đã quen nhìn cảnh trai gái hoan lạc ở Uyên Ương Lâu, cũng không tránh khỏi hâm mộ.

Lớp ngoại y bên ngoài đã rơi xuống bãi cỏ. Trầm nhi nhân thân mỏng lưng mị hoặc, đôi môi bị mút đến sưng đỏ, thở dốc, cả người vô lực tựa vào người y. Nam tử đỡ lấy thắt lưng nàng nhẹ nhàng đặt xuống nền cỏ phủ y sam vừa này. Bàn tay y luồn vào trong lớp áo lót, kết hợp nhịp nhàng với những cái hôn rơi dọc trên bầu ngực căng tròn, tay kia lướt dọc theo ngọc đùi mịn như tơ. Trầm nhi hoàn toàn bị mị lực của y làm cho tình mê ý loạn, chỉ có thể mở miệng khe khẽ rên rỉ.

“Họa! Nhất định phải họa.”

Phi Vũ ở tình thế này, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Cơ hội ngàn năm khiến hắn không những không bối rối, trái lại đầu óc còn phùng phùng cảm hứng, Hắn lập tức lôi họa cụ ra, mài mực như điên, sau đó cầm đầu vẽ như chưa từng được vẽ.

Ha hả, đây mới đích thực là xuân cảnh của chốn nhân gian nha. Ba cái “phong hóa đồ” gì đó chuẩn bị bái tạ làm sư phụ đi. Họa xong cái này, với Tổ Nữ Kinh của Đường kim hoàng thượng không phải là không thể so sánh nha. Kỹ thuật của nam tử kia cao siêu như vậy, cũng phải chia sẻ chút ít cho trượng phu trong thiên hạ đi chứ.

Đôi nam nữ kia cái gì A, B, C, D... H đều làm đủ. Phi Vũ cũng phác họa lia lịa trên giấy, làm cho tờ giấy thiếu điều muốn rách luôn. Máu mũi không chảy nhưng mồ hôi thì rơi lộp độp.

Cuối cùng cũng xong! Phi Vũ thở phào, quệt mồ hôi trên chóp mũi. Xếp họa cụ xong xuôi, hắn nhìn lại đôi nam nữ, thấy chỉ còn một mình nữ tử nằm xuội lơ trên nền cỏ, trung y bằng lụa đắp cẩn thận trên người.

“Ồ... mới đây còn thấy... Ái da!”, Phi Vũ chưa kịp thắc mắc nam tử kia đi đâu thì đã thấy cổ áo bị kéo mạnh, cả người bị lôi ra khỏi bụi cây.

“Hóa ra là một tiểu cô nương xinh đẹp, ta lại còn tưởng là tên dân tộc nào.”

Giọng nói lạnh băng pha lẫn chút cười cợt vang vang trên đầu. Phi Vũ run rẩy ngẩng lên liền bắt gặp khuôn mặt tuấn dật tiêu sái của nam tử đang lãnh cảm nhìn mình. Tim hắn gần như rơi xuống đất.

Bị bắt rồi! A, cái này chính là “trảo gian tại sàng” nha!

Nam tử chăm chú nhìn hắn một hồi rồi tự dưng cười phá lên.

“Tiểu cô nương, này giờ ngồi trong đây chắc là khó chịu lắm! Dám hỏi cô nương thực sự muốn gì vậy?”

Miệng y cười nhưng mắt không hề có tiểu ý, Phi Vũ thấy lông tơ sau ót dựng lên hết, hắn cuống quýt.

“Họa, họa!”, hắn vừa nói vừa chỉ tay về đám tranh vẽ.

Nam tử nhướn mày cầm một tờ lên ngắm nghía. Rất nhanh sau đó hai con mắt thu hẹp lại, khóe miệng kéo lên vô cùng đáng sợ.

“Người họa ta và Trầm nhi?”

“Dĩ nhiên”, Phi Vũ ngây ngốc gật gật đầu.

“Ta mà đẹp như vậy sao?”, y nhìn hắn tà mị cười.

Mặt Phi Vũ dần ra, “máu nghề nghiệp” lập tức nổi dậy, ánh mắt hướng thẳng vào nam tử cẩn thận ra soát từ trên xuống, mới phát giác y hiện tại ngoài ngoài bào ra cái gì ở trên người cũng không có. “Biểu tượng nam tính” rõ ràng đập vào mắt Phi Vũ. Nam tử anh tuấn kia đối với việc bị một tiểu cô nương nhìn chăm chăm hạ bộ của mình không hề xấu hổ, trái lại có chút ngạc nhiên pha lẫn thích thú.

“Sao vậy? Người hâm mộ?” (Editor té oạch)

“Không có! Bất quá hơi ghen tỵ một chút. Chỗ này...”, Phi Vũ rất nghiêm túc trả lời “... so với ta vẽ hình như lớn hơn. lát nữa ta sẽ sửa lại.”

“Đồng”, nam tử súyt nữa đứng không vững, trên mặt từng mảng trắng, xanh, đỏ hài hòa phối hợp.

“Phong Lưu ca ca, người làm ơn thả ta đi. Ở nhà ta còn có một nương già và ba tỷ đệ cầm điếu rất tội nghiệp.”, Phi Vũ chớp chớp mắt trưng ra vẻ mặt đáng thương.

“Người vừa gọi ta cái gì?”

“Phong Lưu ca ca!”

“Người có biết ta là ai không?”, Nam tử thu lại vẻ tươi cười.

“Biết biết! Là một ca ca tốt bụng nhất trên đời. Ca ca mở rộng lượng hải hà, làm ơn thả ta về!”

“Người đã nhìn thấy việc tốt của ta, còn họa lại, hơn nữa dám gọi ta Phong Lưu này nọ, người nghĩ ta sẽ thả người đi?”

“Ồ ô... Gia gia a, coi như ta cầu xin người.”, Phi Vũ nước mắt tự động phún ra như suối, rõ là “lê hoa đái vũ” đi, “nhà ta nếu không phải là trong một đêm bị cướp sạch cùng thiêu trụ, phụ mẫu đều chết thảm, nhất định sẽ không đối đến mức lạc đến đây đâu... Là ta vô tình thấy thôi. Bán tranh có thể sống qua ngày mà...”

“Hừ!”, nam tử lãnh diễm nhàn nhạt phun ra mấy chữ, “họa sơn thủy không họa, có chút tài mọn lại đi họa cái thứ đồi phong bại tục này. Tiểu cô nương xem ra cũng không phải là khuê các được dạy dỗ kỹ càng ni!”

“Ba”, tờ giấy trên tay y bị giật phất lại. Nam tử nhất thời kinh ngạc, tiểu cô nương vừa nãy nước mắt ngắn dài bỗng ráo hoảnh, trừng trừng nhìn y, hai mắt đầy nộ khí.

“Ta không phải là khuê các đoan chính thì sao? Việc gì đến người? Người tưởng bản thân mình là chính nhân quân tử chắc, ở nơi hoang sơn dã thủy lại làm cái loại chuyện đó? Họa chẳng có cảm thú...”

Nam tử ngẩn người nhìn tiểu cô nương điêu ngoa mắng vào mặt mình như tát nước.

“Người nhìn ta cái gì? Đồ đầu bã đậu! Có cái thứ như người nhìn đâu cũng ra đồi phong bại tục”

Hình như phải nói quá nhiều trong một khoảng thời gian quá ngắn đã khiến Phi Vũ tốn không ít sức lực, hần vừa dứt lời đã thở hồng hộc, mắt vẫn quắc lên nhìn y.

Y tiếp tục nhìn hần một lát. Bất thành linh vung tay kéo hần vào lòng, khóa chặt đầu hần giữa cánh tay rắn chắc, tay kia khống chế luôn hai cổ tay hần ngoặt ra sau lưng. Động tác y rất nhanh gọn, Phi Vũ hoàn toàn không thể phản ứng. Y khẽ răng cắn nhẹ lên vành tai hần, thì thảo vào nhĩ động.

“Đúng vậy! Ta là cảm thú, cùng với người là phong hóa họa sư, có phải nên ở nơi hoang sơn dã thủy làm chuyện nên làm không?”

Phi Vũ sợ đến đổ mồ hôi lạnh. Tên ngụy quân tử bá đạo này! Nếu biết hần là nam nhân, tức là y hoàn toàn không “xơ múi” được gì (ai bảo anh thế?), chắc chắn sẽ giết mình chết.

Nam tử thấy Phi Vũ toàn thân run lẩy bẩy thì càng hứng thú ghì sát hần vào người mình. Ngọc hoành to lớn vô thức cọ cọ nhẹ vào thắt lưng hần, hơi thở nóng hổi của y phả lên ốt. Hai chân Phi Vũ tựa hồ không đứng vững.

“Đau, đau a.”, hần thử cử động cổ tay bị kẹp chặt đến đỏ tấy. Hình như người đứng đằng sau có một chút ôn nhu buông lỏng. Hần rửa om sòm trong bụng.

“Hỗn đản! Lão tử lại có một ngày bị nam nhân áp chế hay sao? Người cọ cọ cái gì? Biết là của người lớn hơn của ta, không cần khoe!” (Ách!)

Ý chí sống còn mãnh liệt thổi bùng ngọn lửa trí tuệ, Phi Vũ hướng Trầm nhi la lớn.

“Trầm nhi cô nương, cô nương tỉnh a!”

Quả nhiên có tác dụng! Thừa lúc y sơ ý, Phi Vũ lấy hết sức bình sinh cắn thật mạnh vào bắp tay trước mặt mình.

“Ai da!”, y kinh ngạc lẫn tức tối nhìn mấy dấu răng lõm vào rướm ra một chút máu. Chỉ chờ có thế, Phi Vũ lập tức vùng ra tung một lớp bột trắng xóa về phía y.

“Xem Tây Vực kịch độc phần của ta!”

Phi Vũ hét lớn, sau đó ba chân bốn cẳng ôm họa cụ chạy thực mạng không hề ngoái lại.

“Tây vực kịch độc” gì chứ? Hần kiểm đầu ra thứ đó, chẳng qua chỉ là một ít bột vẽ mà thôi. Bây giờ không chạy cho mau, đến lúc y phát hiện mình lừa y, khẳng định cái mạng nhỏ này giữ không nổi đâu nha.

“Lão thiên thương ta a! Mau chỉ cho ta đường về Uyên Ương Lâu, ta thực sự đói lắm rồi!”

Phi Vũ vừa chạy vừa khấn. Và lão thiên thương hần thật, cho hần cuối cùng cũng tìm thấy đường mòn.

Vừa về đến Uyên Ương Lâu, hần ăn uống tắm rửa một mạch, sau đó lập tức leo lên phòng đóng cửa lại, còn cần dọn không được làm phiền.

Tối đó, Uyên Ương lâu được một phen kinh sợ tiếng cười âm hiểm lọt ra từ phòng Đan Phượng.

“Hừ, Phong Lưu gia, xem ta vẽ người vừa rõ vừa giống, còn thanh thanh sở sở như vậy còn sợ ai không nhận ra người? Muốn giết lão tử? Nằm mơ đi! Lão tử phen này không những vẽ mà còn viết chú thích mô tả không sót một chi tiết. Thực sinh động, phong phú đến bán đất như tôm tươi đi. Lão tử khiến người thân bại danh liệt nga!”

2. Chương 2: Tái Kiến Ngũ Vương Gia

Mã xa sang trọng trên có khắc vương mộc cầu kì dừng trước một dinh phủ bề thế, trên có gắn tấm bảng đề ba chữ “Linh Vương Phủ”. Văn Linh Quân chậm rãi bước xuống. Tên nô tài từ trong phủ chạy ra kính cẩn cúi chào.

“Vương gia hồi phủ.”

“Đồ đạc của Trầm cô nương đã đưa đi hết chưa?”, Văn Linh Quân phẩy tay cho hần ngừng lên, thuận miệng hỏi.

“Bẩm đã đưa hết đi từ lúc ngài rời phủ cùng Trầm tiểu thư.”

“Tốt!”, Văn Linh Quân cũng nhàn nhạt đáp lời.

“Vương gia, tay áo người dính máu kia! Người bị thương sao?”

Nghe giọng tên nô tài hốt hoảng, Văn Linh Quân mới chú ý trên ống tay áo y quả có một vết máu nhỏ xíu. Y vén tay áo, nhìn thấy mấy vết răng nanh còn hằn sâu trên đó; bất chợt nhu nhu cười.

“Là bị một tiểu đồng tây cắn.”

Y tên Văn Linh Quân, là con thứ năm của tiên đế, gọi đương kim thánh thượng một tiếng “nhị hoàng huynh”. Ngũ vương gia năm nay hai mươi bốn tuổi, nổi tiếng là vị vương gia hào hoa phong nhã bậc nhất hoàng tộc. Vương gia tuấn kiệt tiêu sái, tài nghệ tinh thông, từ khi bước vào tuổi trưởng thành đã là ý trung nhân trong mộng của biết bao trâm anh khuê các. Đáng tiếc Vương gia tính tình phóng túng, lại cổ quái, chẳng có mỹ nhân nào trụ được trong Linh Vương Phủ quá hai tháng. Trầm nhi nguyên là đệ nhất vũ linh của kinh thành, nhan sắc có thể sánh với Triệu Phi Yến đời Hán. Vậy nhưng cũng như tất cả những người trước đó, chỉ có nàng ta là vì vương gia mà lưu tình chứ Vương gia thì vẫn không hề mấy may để ý.

Hôm nay là ngày Trầm cô nương trở lại kinh thành, Văn Linh Quân thuận ý tiền nàng tới thành gia. Ngang qua rừng thì Trầm nhi than mệt rồi y cùng nàng đến một chỗ thanh vắng hữu tình hàn huyên. Sau đó, sau đó...

Y đã gặp một tiểu dã miêu vô cùng thú vị...

Y bắt được nàng trong bụi cây đang hí hục vẽ. Lúc đầu còn tưởng là một tên tiểu tử vô lại thích xem xuân cảnh của thiên hạ. Ngờ đâu kẻ rình trộm lại là một thiếu nữ khả ái.

Nàng ta thoát nhìn đã xinh đẹp, có điều nửa điểm dịu dàng cũng không có. Văn Linh Quân chưa từng gặp qua nữ nhân nào vừa hung dữ vừa bạo dạn như nàng ta. Đã vậy khi nói dối còn vụng về nữa, rõ ràng là vừa than còn nương già còn tỷ muội, sau đó một khắc lại khóc lóc nói cả nhà bị chết thảm... Thế nhưng cái bạo dạn của nàng ta không hề vẩn một chút sắc dục. Khi nàng nhìn y, đôi mắt trong veo sáng lấp lánh chỉ phản chiếu sự thích thú.

Văn Linh Quân tựa lưng vào dục bồn, nước ấm đã làm cho bắp tay hần chỉ còn lại mấy nốt nhỏ hồng hồng tím tím ửng lên trên da thịt màu đồng. Y khẽ đưa những vết đó lên miệng liếm một cái, bất giác lại mỉm cười.

Vốn là định trêu ghẹo nàng ta thôi; nữ nhân đi họa phong hóa đồ y cũng lần đầu biết; không ngờ đã chọc nàng ta nổi giận mắng cho một trận, sau đó còn tặng thêm mấy cái dấu răng.

Y nhớ lại vẻ tức giận đó, nhìn kiểu nào bộ dạng cũng hết một tiểu dã miêu đang xù lông. Đôi môi nhỏ hồng hồng mím lại, hai gò má cũng ửng lên thập phần khả ái.

Y càng nhìn càng thấy thú vị, càng ngắm càng thấy đáng yêu. Trầm nhi tuy mị thái có thừa, song lại thiếu sự thuần khiết hồn nhiên đến chân chất của tiểu dã miêu kia. Có khi chờ cho con miêu đó lớn hơn một chút sẽ thấy được một đại mỹ nhân.

Lại nhớ lúc dùng lực chế trụ hai cổ tay mỏng mảnh đến làm đau người ta đi, Văn Linh Quân lại thấy xáo động. Nếu y giữ chặt một chút..., chẳng này lại không nở để da thịt trơn láng mát như sứ của mỹ nhân tấy đỏ. Mấy ngón tay thon dài, mười đầu như ngọc uyển chuyển múa bút trên mặt giấy; Văn Linh Quân mơ màng hồi tưởng. Thực là một đôi tay xinh đẹp!

Y chắc lưỡi tiếc nuối. Đến cái tên của nàng ta còn chưa kịp hỏi.

“Hoàng đệ, sao sắc diện của đệ lại xấu như vậy?”, nam tử vận long bào vàng rực nghiêng đầu nhìn Văn Linh Quân.

Y không đáp, mặt chỉ rặt một màu đen thuần khiết.

Sớm hôm nay vừa bước ra khỏi phòng, nô tài A Tịnh đã nhìn y tươi cười.

“Vương gia, ngài kỹ thuật quả điêu luyện a!”

Văn Linh Quân mới thức dậy, thần trí còn mông lung, tai nhất thời nghe không rõ, cũng ngây ngốc gật đầu.

“Ân!”

Y đi tiếp đến hành lang gặp nô tì Tiểu Nguyệt cũng một cái tươi cười thâm ý.

“Vương gia, ngài kỹ thuật quả tối suất a!”

Văn Linh Quân lúc này đã hơi tỉnh, chỉ nhú mày nhìn lũ nô tỳ từ xa chú mục vào mình cười khúc khích.

Rốt cục y đến được đại sảnh. Trương tổng quản sau khi dâng y chén trà cũng mỉm cười.

“Vương gia, ngài kỹ thuật quả điêu luyện a!”

Y súyt chút phun ngụm trà trong miệng ra, nắm cổ áo Trương tổng quản gào lên.

“Nói! Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trương quản gia rất bình tĩnh rút trong tay áo một quyển “Phong Lưu gia kỳ tình” đưa cho Vương gia. Vương gia lật ra mấy trang, da mặt lập tức chuyển màu xanh xanh đỏ đỏ. Kìa dung mạo siêu anh tuấn của y đang nằm chình ình trong đó. Hơn nữa còn ở những tư thế hết sức khoái hoạt, trong khi nữ tử bên dưới lại như sợ sệt, nhút nhát.

Con bà nó, họa thể này trông y có giống đi cường gian dân nữ nhà lành hay không?

Lại còn viết minh họa chú thích không sót một điểm.

Tiểu dã miêu đó thực đáng chết!

“Cái này, ai là họa sư?”, y run run, “người ở đâu lại có?”

“Bẩm, đây là của đệ nhất phong hóa họa sư Đan Phượng. Lão nô chỉ biết có vậy bởi tranh của nàng hình như rất được ưa chuộng. Đây là lão nô lấy được từ bọn phó dịch và tỳ nữ. Xem ra bọn họ thường xuyên đọc chúng.”

“Đã có bao lâu rồi?”

“Từ lúc ngài ở Giang Nam đến đã bảy ngày.”

“Ồ đâu bán?”

“Bẩm, những thứ như thế này đa số là được chuyển tay nhau ở chợ đen, rất khó biết được nguồn gốc.”

“Ba”, Vương gia đập tay lên mặt bàn một tiếng rõ to, hằm hằm ly khai đại sảnh.

Trương tổng quản nhìn cho đến khi y khuất bóng mới nhanh nhanh nhét quyển họa đồ vào tay áo. Nếu để Vương gia biết quyển này là của mình, khẳng định bản thân sẽ bị đuổi việc là cái chắc.

Ngũ Vương gia mang theo bộ mặt đó vào điện thánh, lập tức được hoàng thượng ân cần hỏi han. Thấy y không chịu trả lời, hoàng huynh tốt bụng liền đuổi hết nô tài ra ngoài, sau đó kéo y ra một góc cười cười.

“Hoàng đệ, đệ kỹ thuật quả tối suất a!”

“Cốp!”, Văn Linh Quân quên mất mình đang ở dưới gầm bàn, oai dũng ngẩng mạnh đầu dậy.

Đừng nói đến hoàng thượng cũng đọc thứ đó đi! Hoàng đế không phải chỉ nên đọc kinh thư trị nước thôi sao?

“Ồ, nhưng mà kẻ làm hoàng đế không phải được dạy nên thấu hiểu muôn dân hay sao? Trẫm phải biết dân chúng muốn gì, thích gì chứ. Hơn nữa, cái này hình như bây giờ đang rất thịnh...”

Ngũ Vương gia thiếu điều học ra một ngụm máu.

Vậy là chỉ trong chưa đầy một buổi sáng, sắc mặt của Linh Vương từ hồng hào chuyển sang đỏ ửng, sau đó xanh mét, kể đến trắng bệch và cuối cùng là một màu đen hắc ám.

Đan Phượng, không bắt được người, ta sẽ không gọi là Văn Linh Quân nữa!

“Át xì!”, Phi Vũ quet quet mũi, thấy một cơn lạnh không biết từ đâu truyền đến.

“Sao vậy Vũ Vũ, người cảm?”, tử y mỹ nữ ngưng đọc sách, cau mày nhìn hần.

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà, Mẫu Đơn tỷ không cần bận tâm. Cho ta ngủ trên giường tỷ một lát sẽ khỏi thôi”, Phi Vũ cười đến xán lạn.

“Còn hỏi ý ta làm gì? Người chẳng phải đã nằm cuộn trên đó từ chiều? Cần thậm đừng để thóa địch làm bẩn gối ta!”

“Mẫu Đơn tỷ thực tốt! Không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ ở Uyên Ương Lâu”, Phi Vũ vui mặt vào đồng chăn nịnh nọt.

“Chẳng liên quan gì nhau.”

“Mẫu Đơn tỷ có đọc tác phẩm mới của ta chưa? Tỷ thấy thế nào?”

“Ma ma nói người mua tăng gấp tám lần, hơn nữa lần này còn có khuê nữ. Ta nghĩ chắc tại nhân vật nam người vẽ quá tuấn tú. Người lấy hình mẫu từ ai?”

“Ta cũng không biết y là ai, gọi là Phong Lưu gia thôi”, Phi Vũ hăng hắc cười, “Bỏ đi, là ai không quan trọng, ta đang hỏi tỷ thấy thế nào cơ.”

“Hay thì đúng là hay, đẹp thì cũng có đẹp...”, Mẫu Đơn chậm rãi nhón một quả nho cho vào miệng, “Có điều người luôn miệng bảo tranh của mình là nghệ thuật, lần này còn không phải là đệ nhất phong hóa đồ đi. Người chuyên chú viết vẽ về sảng thuật, còn cảm xúc khi hoan ái sao lại không đề cập?”

Phi Vũ ngẩn người. Trước đây hần chưa từng nghĩ đến. Đơn giản là hần không biết khi hoan ái nam nữ sẽ có những cảm xúc gì. Thân là nam sống ở nơi toàn nữ nhân yêu kiều, lại là chốn ong bướm lả lơi dịu dặt, Phi Vũ lại chưa một lần cùng nữ tử. Cô cô đối với hần cực kì nghiêm khắc, chỉ cho mục kích (để họa) chứ không cho động thủ bao giờ. (Ác, chơi trò tra tấn thăng nhỏ). Lâu dần hần đâm quen, mặt thấy xuân cảnh cũng không hề tìm đập chân run.

Mẫu Đơn nói chí phải. Hần từ bây giờ phải hảo hảo nghiên cứu vấn đề này mới được.

Qua nửa tháng, Phi Vũ lân la khắp lâu hỏi các tỷ muội. Người thì xấu hổ nhất định không chịu nói, người chịu nói thì mập mờ khó hiểu, diễn giải không rõ. Hơn nữa còn đủ loại cảm xúc mâu thuẫn, càng khiến cho hần một mảng hỗn loạn

“Mẫu Đơn tỷ, thực sự nan giải a!”

“Mới đó đã bỏ cuộc?”

“Không có!”, Phi Vũ phụng phịu, “Bất quá ta hơi căng thẳng, cần nghỉ ngơi chút ít.”

“Vậy người thử đến Diệp phủ dự sinh thần của Diệp lão gia đi. Nghe nói thiên kim của Diệp gia năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, xinh đẹp như hoa lan tử nở trong gió đông, nghe đồn là đệ nhất khuê các ở Giang Nam, khẳng định có thể khiến người lên tinh thần một chút.”

“Ái nữ của Diệp gia là đại mỹ nhân, sao ta lại không thể! Thật là thiếu sót quá! Diệp tiểu thư tha lỗi cho ta, chờ ta, ta nhất định sẽ đến với nàng”, hần chưa nghe hết câu đã hai mắt sáng rỡ, hào hứng cấp họa cụ phóng ra khỏi Uyên Ương lâu.

Bức tường vừa cao vừa dày sừng sững đứng trước mặt Phi Vũ.

Là tường nhà Diệp gia a!

Phi Vũ loay hoay một hồi vẫn không tìm được cách nào trèo vào. Nữ nhân trang phục vương vếu, khó leo trèo muốn chết, hần lăm bần trong lúc cố sức bám lấy cành cây từ Diệp phủ chìa ra, từng chút một nhích cái mông lên khỏi mặt đất.

“Xin hỏi cô nương đang làm gì vậy ni?”

Giọng một nam nhân mang theo tiểu ý hòa nhã vang lên sau lưng hần.

“Á!!!”

Phi Vũ giật mình trượt tay khỏi vị trí lơ lửng của mình. Hần chắc mẩm phen này sẽ bị té rất thê thảm. Nào ngờ hai cánh tay vững chắc từ phía sau nhẹ nhàng đỡ lấy. Thoắt một cái đã nằm gọn trong lòng người ta.

“Người muốn dọa ta chết hay sao? Cư nhiên lại đột ngột như vậy ở sau lưng...”

Phi Vũ định thần trốn mắt, muốn mắng gã nam nhân phá đám kia một trận nên thân nhưng vừa ngẩng lên thì lập tức im bặt.

“Tiểu dã miêu, chúng ta lại gặp nhau.”

Phi Vũ đến cả hô hấp cũng đồng loạt ngưng trệ cùng cơ thể. Kia chẳng phải tên Phong Lưu gia gia hần đã đắc tội hay sao?

“Người...”

Hần vừa mở miệng lập tức bị điểm á huyết và đại huyết.

“Để cho người không giở trò như lần trước.”

Cực khổ suốt nửa tháng trời không chút tung tích, đến lúc thấy được lại không tốn chút công sức.

Cũng phải thông cảm cho ám vệ của Linh Vương Phủ. Đây đâu phải là chuyên môn của họ, công việc của họ là đi ám sát mà. Còn nữa, mấy ngày nay Phi Vũ sáng thì ngủ, tối thì nam trang du hí, ám vệ tìm được mới lạ.

Nam tử ranh mãnh cứ như vậy ôm hần phi thân ly khai Diệp phủ.

“Sinh nghề tử nghiệp”, đạo lý này hần bây giờ mới thấm thía nha!

“Cường gian, cường gian, cường gian a...”

Á huyết vừa được giải, cái miệng xinh xinh đã ba lần gào lên chữ “cường gian”. Thế nhưng Văn Linh Quân chỉ thản nhiên nhìn Phi Vũ cười tà.

“Người có kêu lớn mấy cũng không ai đến đâu. Đây là Linh Vương Phủ của ta.”

“Linh Vương Phủ của người? Người là ai?”, Phi Vũ quắc mắt, lại cái bộ dạng mèo xù lông.

“Ta là Văn Linh Quân, ngũ đệ của đương kim thánh thượng – Linh Vương”, Vương gia bề nghề chống nạnh, cũng đến lúc cho tiểu cô nương người biết trời cao đất rộng.

Phi Vũ nghe xong im lặng, một lát lại gào lên.

“Ngũ Vương gia cường tá dân nữ nhà lành! Văn Linh Quân cường gian dân nữ!” (ảnh bổ sung thêm thông tin í mà)

“Ai nói người ta đem người về đây để hưởng thụ. Người có phải tự đề cao bản thân quá không? Mỹ nữ xung quanh ta đầy rẫy, đâu cần đến một xú nữ nhân đàn đá như người?”

“Vậy ngài đem ta về đây làm gì?”

“Cô nương sao quên mau vậy?”, Văn Linh Quân vén tay áo chỉ cho Phi Vũ xem mấy dấu răng tím tím đã lên da non. Phi Vũ tái mặt, không nghĩ hôm đó mình đã cắn y mạnh thế.

“Còn nữa, người dùng ta vẽ “Phong Lưu gia kỳ tình” đã bán được không ít tiền, công lao của ta rõ ràng không nhỏ, người định cứ thế phải tay sạch trơn?”

“Thân là Vương gia, sao có thể so đo với một tiểu cô nương a?”, Phi Vũ tuy nói cứng thế nhưng trong lòng cuồn cuộn không ngớt.

“Hình ảnh của Vương gia ta bây giờ bị xuống dốc trầm trọng, có muốn không so đo cũng chẳng được. Làm vậy khác nào bốn vương để người ngoài cười nhạo?”

Hít một hơi, Phi Vũ hạ giọng.

“Ngài muốn làm gì ta?”

Bấy giờ Văn Linh Quân mới ra vẻ nghiêm nghị ngồi trước mặt hắn.

“Người tên Đan Phượng?”

“Àn!”, Phi Vũ sau một hồi suy nghĩ, khẽ gật gật đầu.

“Họ Đan tên Phượng?”

“...”, hắn lại gật đầu lia lịa.

“Người sống ở Uyên Ương lâu?”

“A...”, Phi Vũ mở to mắt. Tên Vương gia này chắc đã dụng công điều tra mình. Ngụy a!

“Sao không trả lời? Người không trả lời tức là đúng rồi!”, Vương gia trầm mặc nhú mày. Quái lạ, nếu là Uyên Ương lâu sao ám vệ lại không thể tìm ra?

“Chung quy cũng là kỹ nữ thanh lâu, còn dám nhận mình là khuê nữ thôi!”

“Kỹ nữ thì sao? Kỹ nữ không phải là người à? Người cũng giống tất cả nam nhân hạ lưu khác tìm đến Uyên Ương lâu để phát tiết, hoàn toàn không hề nghĩ đến việc chà đạp các nàng!”, Phi Vũ lạnh lẽo nhìn y, “Đúng đúng, ta là kỹ nữ, vậy nên thân thể rất ô uế, còn mắc bệnh hoa liễu nữa. Người tốt nhất đừng đụng vào!”

“Người nói người bị hoa liễu?”

“Vương gia không tin?”

“Không biết! Xem mới biết!”

“Người...”, Phi Vũ sợ đến phát khóc đi, “Vô sỉ, thả ra, ta muốn gặp Diệp tiểu thư!”

“Người sao lại muốn gặp nàng?”, Văn Linh Quân một trận khó hiểu.

“Mỹ nhân, ta đương nhiên muốn gặp để họa rồi!”

“Người muốn gặp nàng để họa thôi sao?”, mắt Vương gia vừa rũ xuống lại sáng lên, “Ta không phải cũng là mỹ nhân ư? Diệp tiểu thư ta đã gặp rồi, dung mạo còn chưa được như Trầm nhi, đừng nói là so với ta. Người sao lại không muốn họa ta?”, nói đến đây, khuôn mặt tuấn mỹ, ngũ quan tinh tế tiến đến sát hân

“Uy, đừng đùa! Người đúng là rất đẹp, thế nhưng trước sau cũng là nam nhân, so với nữ nhân giống thế nào được.”, Phi Vũ trong một chốc tim bỗng đập “bang bang”, vội ngoảnh mặt đi tránh né đôi mắt như lửa.

Văn Linh quân đột nhiên đưa tay sờ trán gò má mịn như nhung của hân, thuận tiện nhéo một cái.

“Đan Phượng ơi là Đan Phượng! Người có hay không biết vì người mà nửa tháng nay ta ăn không ngon ngủ không yên? Người càng làm ta tức chết, ta càng không thể dứt bỏ được hình ảnh của người!”

“Hử?”, tâm trí Phi Vũ mờ mịt, cái đầu gỗ của hân đối với mấy lời bày tỏ từ tận tâm can kia hoàn toàn không hiểu.

“Người xem!”, Văn Linh Quân kéo tấm màn lụa màu xanh sau lưng để lộ mảng tường treo đầy họa đồ.

Phi Vũ kinh ngạc. Người trong tranh là một cô nương tuyệt sắc, dáng vẻ hoạt bát lanh lợi. Đôi mắt trong veo tỏa ra thứ khí chất mạnh mẽ ngang tàng. Hân càng kinh ngạc hơn khi nhận ra thiếu nữ kia không ai khác chính là mình. Thấy hân mục trừng khẩu ngốc, Văn Linh Quân vươn tay xoay mặt hân hướng về phía mình.

“Sửng sốt cái gì? Người biết họa, ta không biết sao?”, đoạn y thở dài, “Tại sao ta lại nhưng nhớ một nữ tử hung dữ như người? Ôn nhu uyển ước một chút không được sao?”

Nói rồi y bất ngờ cúi người tham lam chiếm lấy đôi môi đỏ mọng. Cái lưỡi bá đạo cường liệt quá nhiều bên trong khoang miệng Phi Vũ, khiến hân vô phương né tránh.

“A... ưm...”

Không khí trong buồng phổi hân dường như bị hút cạn, cảm giác mê mẩn đến choáng váng đầu óc. Theo sự dẫn dắt rất chi là điêu luyện của y, Phi Vũ vô thức đáp trả một cách rụt rè. Văn Linh Quân lập tức chớp lấy cơ hội đó, say mê đùa giỡn với đôi môi xinh đẹp.

“Đối với một kỹ nữ thì người còn kém lắm.”

Miệng nói vậy nhưng cuối cùng Vương gia cũng phải vô cùng luyến tiếc nhả ra, nếu không muốn Phi Vũ chết vì nghẹt thở. Y liếm môi cười đến quỷ dị. Hảo ngọt nga!

“Người... biến thái... đoạn tụ chi tích...! Không được tới gần ta!”, Phi Vũ trợn mắt hớp từng hớp không khí.

“Người nói ta biến thái? Có người mới biến thái? Ai nữ nhân lại đi họa mấy thứ đồi phong bại tục đó? Còn nữa, thấy mỹ nữ thì mắt sáng rỡ, gặp nam nhân như ta lại chẳng để vào tâm. Lần trước người họa ta, lần này ta nhất định sẽ người làm mẫu vẽ một quyển “Uyển Ương Lâu chi họa sư Đan Phượng” để trả lễ.”

Dứt lời y liền hùng hổ sẵn tới lật áo Phi Vũ.

“Con bà nó, lão tử mặc kệ... Lão tử là nam a!”, hân kinh hãi nhắm tịt hân gào liều mạng la lên.

Động tác của Văn Linh Quân ngưng lại, y nhíu mày nhìn hân.

“Xoẹt!”

“A”, Phi Vũ kêu thảm. Cái áo mới của Mẫu Đơn tử, cái áo tử ấy rất thích, đã bị tên hỗn đản này xé mất rồi. Khuôn ngực bằng phẳng trắng mịn lộ ra trước mắt y.

“Người giả nữ?”, Văn Linh quân sa sầm nét mặt.

“Hàn cảnh thôi! Ta đâu muốn bị tội danh quá nhiều dân nữ? Tha lỗi đã khiến Vương gia thất vọng.”

Văn Linh Quân im lặng chăm chú nhìn Phi Vũ.

“Di, nhìn ta cái gì? Chưa thấy qua nam nhân nào anh tuấn như ta?”

“Không phải, là chưa từng thấy qua nam nhân nào đẹp giống nữ tử như ngươi. Cả cái tên cũng giống.”

“Đan Phượng không phải tên của ta, là nghệ danh thôi. Ta tên là Phi...”, Phi Vũ nói đến đây mặt cứng đờ. Lố rồi!

“Ngươi tên Phi gì? Phi Phi? Phi Thiên?”

“Ý.. ý ta là ta phi...”

“Hừ, đừng tưởng ngươi là nam thì ta không “ăn” được!”

“Đồ cầm thú mọi rợ!”, hần đột ngột rống lên thê thiết, “Giết ta thì thôi, cả thi hài cũng không trả về cho gia quyến mà dã man đem đi chiên, xào, nấu, nướng. Tên cầm thú, ta cầu cho ngươi ăn một miếng hóc xương một miếng... Ừ..!”

Văn Linh quân lần thứ hai dùng môi chặn miệng hần.

“Đúng là chỉ có thể làm cái miệng ồn ào của ngươi im lặng bằng cách này”, y cười khổ, sao hần lại hiểu “ăn” của y theo nghĩa đó?

“Biến thái, ta chẳng đã nói ta là nam sao?”

“Nếu vậy ngươi ở Uyên Ương Lâu chắc đã ném qua không ít mỹ vị?”, ngón tay y di di trên khuôn ngực của thiếu niên..

“Đương... đương nhiên.”, Phi Vũ đỏ mặt hời, chẳng vẻ vang gì cái việc một nam nhân sống ở kỹ viện từng này niên kỷ lại chẳng từng cùng nữ tử. Cảm giác quái lạ rờn rợn trong tâm tư hần vừa khó chịu vừa khó hiểu.

“Vậy... chỗ này...”, Văn Linh Quân luồn tay xuống hạ thân hần, ngữ điệu chậm rãi, “...chắc là tối suất lắm.”

“Ách! Hồn đản! Chỗ đó... chỗ đó không được... đừng sờ mó lung tung. Dời mấy ngón tay của ngươi ngay! Ngươi tìm cái gì ở đó?”

Phi Vũ cả mặt nóng ran, so với trứng tôm luộc còn đỏ hơn. Lời nói lú lú rú rú dính cả vào nhau. Cơ thể hần vốn chưa từng trải nghiệm sự đụng chạm gần gũi như vậy, nhất thời phát sinh tiếng rên khẽ đầy mị hoặc. Biểu hiện của hần khiến Vương gia thập phần khoái trá.

“Công tử sao có thể lại nhạy cảm như vậy a? Chỗ này rất nóng đó!”, y xấu xa cười. Ngay cả “ăn” cũng không biết, còn nói từng ném qua rất nhiều mỹ vị, rõ ràng lừa người.

“Con... con bà nó... lão tử cả nộ hôn đầu đời cũng bị ngươi cướp mất. Giờ lại...”

“Nộ hôn đầu đời?”, Văn Linh Quân có chút ngạc nhiên. Bất quá nghĩ thiếu niên khả ái này ngây thơ ngốc nghếch, không ngờ còn thanh lương (thuần khiết) như vậy.

Xem ra y đã lời to!

“A a a a a! Được rồi ta không giấu nữa”, Phi Vũ cuối cùng chịu không nổi hét lên, “Ta đúng là chưa từng cùng với nữ tử, một chút cũng chưa”.

“Tại sao? Ngươi bệnh?”, Vương gia thực tâm hỏi han.

“Nói bậy! Là ta không thích. Ta rất yêu quý mỹ nhân, sao có thể đành lòng nhìn các nàng chịu loại tra tấn thống khổ đó chứ?”

“Hoan ái đối với nữ tử không phải là tra tấn. Nó còn đem lại sự thỏa mãn và khoái cảm”; Vương gia tận tình giảng giải cho tên đầu gỗ.

“Không có đâu! Ta thấy các nàng lúc hoan ái bộ dạng rất đau đớn ni, còn luôn miệng cầu xin “đừng đừng”, sao có thể gọi là vui thích?”, Phi Vũ chớp chớp mắt.

“Ngươi không phải cá, làm sao biết cá không vui? Đó là các nàng ngoài miệng tùy tiện thôi, còn trong lòng thì mừng muốn chết. Nhất là khi cùng với người mình yêu làm chuyện đó. Kỹ nữ ở thanh lâu vô tình vô ái, dĩ nhiên cảm thấy chán ghét loại chuyện này rồi.”

Phi Vũ như Tất Đạt Đa giác ngộ được Phật pháp vô biên, nhãn thần phát quang cực đại.

“Thì ra là vậy! Vương gia quả nhiên lợi hại, rất am hiểu tâm lí nữ nhân a!”

Vương gia thở dài về mặt bí ẩn, “Phong hóa họa sư như người cũng coi như độc nhất trong thiên hạ đi,”

“Thế nhưng ta làm sao kiểm chứng lời ngài?”, Phi Vũ có chút phân vân, “Các nàng khi được hỏi đều không chịu nói, hơn nữa diễn đạt cũng tệ... Vương gia, ngài làm sao vậy?”

Đột nhiên thấy y loạng choạng tựa vào cạnh bàn, đầu lắc lắc, hai mắt nhắm lại.

“A, quên mất, mê được lúc này ngài hôn ta lần nữa, ta đã thuận miệng đẩy vào. Thì ra bây giờ mới có tác dụng. Đúng là “tiền nào của ấy”, lần sau không mua chỗ đó nữa!” (kì vậy, rõ ràng là mua rẻ mà), Phi Vũ hồn nhiên vỗ tay lên trán, làm như bây giờ mới chợt nhớ ra.

“Người...”, Văn Linh quân sức lực nhanh chóng bị suy kiệt, y không thể tin nổi. Y cứ như vậy bị tên yêu tinh này lừa đến hai lần. Đầu óc quay mòng mòng, y hiện tại thấy trước mắt có đến năm Đan Phượng đang cười cười đứng đây. Song, tai nghe giọng nói của thiếu niên như văng lại từ một chốn xa xôi nào.

“Huyết đạo ta nửa canh giờ trước đã tự giải, vốn chỉ chờ mê được phát huy tác dụng nữa thôi. Vương gia tối suất à, ta đâu dám vô lễ với ngài, có điều cái mạng nhỏ này ta phải giữ. Hôm nay quả thật đã được linh giáo nhiều. Đa tạ! Ta vốn không còn ở Uyên Ương lâu nữa, tranh chỉ đem lại nhờ tú bà ở đó bán, ngài đừng gây khó dễ cho họ. Họ không biết gì đâu. Người đừng phí công tìm vô ích. Cáo biệt!”

Văn Linh Quân chỉ thấy cái bóng thiếu niên thanh thoát mờ mờ biến mất, trước mắt một mảng tối đen.

Y lần thứ hai để hần chạy thoát. Có điều lần này, tìm cũng đi luôn theo hần.

3. Chương 3: Tam Kiến Sắc Lang Quân (hoàn)

“Vũ Vũ, từ lúc người từ Diệp gia trở về về mặt thực kì quái ni. Người đã gặp chuyện gì phải không?”

“Diệp tiểu thư không đẹp sao?”

“Hay người bị người ta đuổi ra ngoài?”

“Vũ Vũ, sao không trả lời? Người lại ngồi đó vẽ tên Phong Lưu gia gì gì đấy phải không? Máy ngày nay tranh hần đã dán đầy phòng rồi. A, đã vẽ thôi sao còn cầm phi tiêu nhiều như vậy. Người xem, tờ giấy muốn lủng luôn rồi kia!”

“Buổi sáng người ngủ nói mơ lớn lắm đó. Còn gọi cái gì “Văn Linh quân”. Y là là ai? Đã vậy lúc tỉnh lại thì thở hổn hển, mặt mày đỏ ửng. Người rốt cuộc bị cái loại bệnh gì thế?”

“Vũ Vũ... người làm sao lại thần thờ như vậy...”

“Vũ Vũ... ma ma lo cho người lắm...”

“Vũ Vũ...”

...

“Haizz”

...

“Vũ Vũ, người có khách.”

“Cô cô, ta muốn ngủ, người bảo họ về đi, đừng làm phiền ta...”

“Cả ta người cũng dám không tiếp?”

“Ách! Người... sao...”

“Phiền bà lưu Phi Vũ cùng ta trò chuyện một lát.”

“Dạ, Vương gia”

...

“Người tìm ra ta?”

“Muốn thì tìm được thôi.”

“Đến tận đây làm gì?”

“Không hy vọng người sẽ đến tìm ta. Bốn vương đành tự tìm tới thôi.”

...

“Coi bộ người đã rất dụng tâm nghĩ tới bốn vương, vẽ nhiều hình của bốn vương như vậy. Cha, còn trang trí thêm mấy con dao trên đó nữa. Thực độc đáo!”

“... Cái đó...”

“Vũ Vũ...”

“Không được gọi ta như vậy!”

“Gì chứ! Người gọi ta Phong Lưu gia được, các cô nương ở đây gọi được, sao ta lại không thể?”

“...Mặc kệ người...”

“Lần trước gặp, người có nói muốn tìm hiểu cảm xúc của nữ nhân khi hoan ái?”

“Ân!”

“Ta giúp người tìm hiểu”

“Bằng cách nào?”

“Thế này! Người đóng giả vị trí của nữ nhân, như vậy tự khắc sẽ cảm nhận được các nàng cảm giác thế nào, ta sẽ giúp người trên giường làm việc của nam nhân.”

Phi Vũ đối với ý tứ sâu xa cùng âm mưu đen tối của Văn Linh quân cảm thấy tựa hồ có chỗ không đúng nhưng hấn lại không rõ không đúng chỗ nào.

“Còn nghĩ ngợi cái gì? Hảo ý của bốn vương không lẽ người còn nghĩ ngợi?”

“Hảo, ta chấp nhận!” (tén ténn)

...

“Uy, đừng nhìn ta như vậy! Ánh mắt người liền khiến cho ta cảm thấy rất kì quái.”

“Ngốc tử! Đó gọi là nhân tình sâu sắc!”

...

“Khó.. cả khó cũng phải cời sao?”

“Ân!”

...

“A... đừng đừng...”

“Đây! Người bây giờ đã bắt đầu hiểu chưa... Vũ Vũ hai điểm hồng này thực đẹp...”

“Hộc... ta... không phải, phía dưới... không phải nữ nhân.”

“Không sao! Cơ thể người so với nữ nhân còn đẹp hơn...”

...

“Hỗn đản! Đến đó thôi. Ngừng tay cho ta. Chỗ đó không được liếm... Sao có thể... A...a ưm...”

“Người không muốn ta gọi Vũ Vũ. Cũng được! Ta không muốn giống như họ. “Tiểu Vũ nhi”, thấy thế nào?”

“...Cái... cái gì?”

“Người thân thể thật mê người. Còn nữa, lúc đỏ mặt xấu hổ rất đáng yêu...”

“Ngừng... ngừng...”

“Để ta nói cho người nghe luôn. Một khi đã làm đến đây rồi, chẳng có tên nam nhân nào chịu dừng lại cả. Thức ăn đưa tới miệng, không ăn sẽ có lỗi với bản thân a!”

Phi Vũ trợn mắt. Ra vậy, y muốn nói “ăn” chính là ý này sao?

“Người lừa ta?”

“Tiểu Vũ nhi, bây giờ mới biết?”

“A, a... a... ư... Nhẹ, điểm nhẹ...”

“Kêu lớn một chút! Ta thích nghe cái miệng nhỏ nhắn hung dữ của người kêu.”

“A...a...người... Vương gia...”

“Tiểu Vũ nhi, gọi ta Quân”

...

“Quân.”

“Kêu lần nữa, lớn hơn!”

“Quân, Quân... ô ô...”

“Tiểu Vũ nhi ngoan, đừng khóc... đừng khóc... Sau này phu quân sẽ hảo hảo đối đãi người...”

Không cần ép chặt tai vào vách, toàn thể cô nương trong Uyên Ương lâu cũng có thể nghe không sót một động thái sau cánh cửa phòng Phi Vũ. Với kinh nghiệm nghề nghiệp dày dặn, các nàng đương nhiên dễ dàng hình dung được chuyện gì đang diễn ra trong đó.

Tiếng rên rỉ cùng thở dốc đó chỉ chón loan phòng mới có.

Vũ Vũ đáng yêu của họ, khẳng định là bị tên Phong Lưu gia đó gặm không còn một mẩu luôn.

“Vũ Vũ nhà ta rốt cuộc đã lớn rồi”, Mẫu Đơn lấy khăn chấm chấm nước mắt.

Cô cô hần thì phe phẩy cây quạt ha ha cười.

“Còn tưởng nhiều lắm chỉ được một chức quan tứ phẩm thôi, nào ngờ giờ đây đến cả chức Vương phi cũng có thể bảo hộ. Uyên Ương Lâu ta sắp phát tài rồi.”

Ít lâu sau đó, ở chợ đen lại rộn ràng chuyện tay nhau tác phẩm mới của Đan Phượng. “Đồ Minh Châu” tiểu thuyết lần này hoàn toàn mới lạ nha, là kể về thiên tình sử của những mỹ nam. Ngòi bút sắc sảo, đường nét tinh tế làm bao nhiêu người đọc rơi nước mắt và máu mũi, trở thành một trong những đam mỹ tiểu thuyết đầu tiên thời thượng cổ. Nghe nói số lượng phát hành tăng đến chóng mặt, nam nữ lớn bé gì đều có cả. (Ặc, 1 lũ ba chấm) Sau đó còn hình thành trào lưu nam phong. Uyên Ương lâu mở đầu cho việc thu nhận và huấn luyện tiểu quan.

Nói chung rất là náo nhiệt.

Thế nhưng sau khi viết xong Đồ Minh Châu, Đan Phượng rửa tay gác bút, từ đó không còn nghe tung tích gì nữa.

Có người nói nàng ta được Uyên Ương lâu gả đi rồi. Nói cũng phải, có phu quân nào để nương tử mình họa mấy thứ đó đâu.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-uong-lau-chi-hoa-su-dan-phuong>